ten eller importøren og godkendt af det offentlige — er pålagt som bindende maksimalpris og som sådan skal overholdes af alle led i forhandlerkæden frem til salget til forbrugeren.

Heller ikke direktivets artikel 5, stk. 2, der bemyndiger medlemsstaterne til at fastsætte en tabel over detailpriser for hver gruppe forarbejdet tobak, har til formål eller til virkning at tillade medlemsstaterne at pålægge de erhvervsdrivende en minimumsdetailpris på vilkår, der er i strid med Traktatens artikel 30. Formålet med denne bestemmelse i direktivet er udelukkende at lette opkrævningen af punktafgifter på tobaksvarer.

2. Det forhold, at en medlemsstat pålægger en virksomhed, der importerer forarbejdet tobak, minimumsdetailpriser ved at nægte at forsyne virksomheden med stempelmærker med angivelse af salgspriser, der er lavere end de i den nationale tabel fastsatte, uden at tage hensyn til virksomhedens kostpriser og dennes mulighed for at lade den herved opståede konkurrencefordel slå igennem i detailprisen for virksomhedens varer, er en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner og som sådan i strid med Traktatens artikel 30.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-287/89 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

— EØF-Traktatens artikel 30 ff. vedrørende kvantitative indførselsrestriktioner mellem medlemsstaterne og foranstaltninger med tilsvarende virkning.

A — *Den retlige baggrund*

1. *Fællesskabsregler*

— Rådets direktiv 72/464/EØF af 19. december 1972 om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift (org. ref.: JO L 303, s. 1).

Denne sag vedrører følgende bestemmelser:

* Processprog: nederlandsk.

Direktivet, der er udstedt med hjemmel i Traktatens artikel 99 og 100, angiver i første betragtning, at målet for Traktaten er at skabe en økonomisk union med sund konkurrence og med tilsvarende kendetegn som et internt marked, og at virkeliggørelsen af dette mål, for så vidt angår forarbejdet tobak, forudsætter, at forbrugsbeskatning af varer i denne sektor i medlemsstaterne ikke virker fordrejende på konkurrencevilkårene og ikke hindrer de frie varebevægelser inden for Fællesskabet.

Direktivet fastsætter de almindelige principper for harmoniseringen i flere etaper af strukturerne for medlemsstaternes forbrugsafgifter og de særlige bestemmelser for forløbet af de enkelte harmoniseringsetaper. Den anden etape indledtes den 1. juli 1978, (artikel 3 i Rådets direktiv 77/805/EØF af 19. december 1977 (EFT L 338, s. 22)); den blev forlænget ved Rådets direktiver 80/1275/EØF af 22. december 1980 (EFT L 375, s. 76), 81/463/EØF af 24. juni 1981 (EFT L 183, s. 32), 82/2/EØF af 21. december 1981 (EFT 1982, L 5, s. 11), 82/877/EØF af 21. december 1982 (EFT L 369, s. 36), 84/217/EØF af 10. april 1984 (EFT L 104, s. 18) og 86/246/EØF af 16. juni 1986 (EFT L 164, s. 26). Sidstnævnte direktiv, der trådte i kraft den 1. januar 1986, angiver ikke nogen dato for forlængelsens gyldighed.

Artikel 4, stk. 1, i direktiv 72/464 bestemmer: »Der pålægges i hver medlemsstat indenlandske og indførte cigaretter en proportional forbrugsafgift, der beregnes af den maksimale detailsalgspris inklusive told, samt en specifik forbrugsafgift beregnet pr. vareenhed«. I henhold til artikel 4, stk. 4, kan forbrugsafgiften på cigaretter indeholde et mindstebeskatningselement, hvis øvre grænse for hver etape fastsættes af Rådet på forslag af Kommissionen. I den anden harmoniseringsetape kan denne mindsteafgift ikke overstige 90% af det samlede beløb af den proportionale og den specifikke afgift, som medlemsstaten opkræver på cigaretter i den mest efterspurgte prisklasse (direktivets artikel 10b). Under denne etape kan medlemsstaterne holde toldafgifter uden for beregningsgrundlaget for forbrugsafgiften.

Direktivets artikel 5 lyder således:

»1. Fabrikanter og importører fastsætter frit de maksimale detailsalgspriser for hver enkelt af deres varer. Denne bestemmelse kan dog ikke hindre anvendelsen af nationale lovgivninger om kontrol med prisniveauet eller overholdelse af fastsatte priser.

2. For at lette opkrævningen af forbrugsafgiften kan medlemsstaterne dog for hver gruppe forarbejdet tobak opstille en tabel over detailsalgspriserne, forudsat at hver tabel er tilstrækkeligt omfattende og differentieret til virkelig at svare til alle de forskellige fællesskabsvarer. Hver tabel gælder for alle varer i den gruppe forarbejdet tobak, som den vedrører, uden hensyn til forskelle betinget af kvalitet, præsentation, oprindelse af de anvendte varer eller materialer, virksomhedernes særlige kendetegn eller noget andet kriterium.«

2. *Nationale retsregler*

Opkrævningen af punktafgift på forarbejdet tobak i Belgien reguleres af lov af 31. december 1947 om beskatning af tobaksvarer (*Moniteur belge* af 31.12.1947) og af et regulativ, der er bilagt en ministeriel bekendtgørelse af 22. januar 1948 (*Moniteur belge* af 18.2.1948).

Afgiften opkræves ved hjælp af stempelmærker i form af »banderoler«.

Stempelmærkerne angiver detailprisen.

For at lette opkrævningen er der for hver enkelt varegruppe fastsat en tabel over detailpriser og dermed af de tilsvarende stempelmærker.

I den for sagen relevante periode var tabellen fastsat i en ministeriel bekendtgørelse af 26. marts 1986 (*Moniteur belge* af 28.3.1986, s. 4111).

De laveste prisklasser i tabellen var følgende:

Detailpris i BFR	Antal af cigaretter i pakningen
59	20
67	25
125	50
240	100

Disse detailpriser blev ved en bekendtgørelse af 20. december 1988 fra finansministeren (*Moniteur belge* af 30.12.1988, s. 17901) forhøjet til:

65 BFR

74 BFR

135 BFR

270 BFR.

B — *Sagens baggrund*

Kongeriget Belgiens finansministers afslag i december 1986 på en ansøgning fra en importør, anpartsselskabet Bene BV (herefter benævnt »Bene«), om stempelmærker med angivelse af en lavere salgspris end den laveste prisklasse i tabellen i ovennævnte ministerielle bekendtgørelse af 26. marts 1986 danner grundlaget for denne sag (Bene's ansøgning vedrørte en detailpris på 48 BFR for en pakke med 20 cigaretter og 58 BFR for en pakke med 25 cigaretter).

Kommissionen fandt, at importørerne af forarbejdet tobak herved blev afskåret fra at fastsætte detailpriser for deres varer på et lavere niveau end det af de belgiske myndigheder fastsatte, hvorved den af de lavere kostpriser flydende konkurrencefordel ikke kunne slå igennem.

Den 15. december 1987 tilsendte Kommissionen Kongeriget Belgien en åbningsskrivelse, jf. Traktatens artikel 169, stk. 1,

hvori den anførte, at Belgien havde tilsidesat Traktatens artikel 30.

I sit svar af 29. januar 1988 bestred Kongeriget Belgien, at åbningsskrivelsen var berettiget, idet den navnlig gjorde gældende, at den anfægtede afgørelse støttedes på det forhold, at de af Bene foreslåede priser i for høj grad afveg fra de priser, der normalt blev krævet for tobaksvarer fremstillet af europæiske virksomheder med en tilsvarende produktivitet.

Den 23. november 1988 fremsatte Kommissionen en begrundet udtalelse, jf. Traktatens artikel 169.

Kongeriget Belgien nægtede at efterkomme denne udtalelse, idet det ved skrivelse af 1. februar 1989 fra sin faste repræsentant ved De Europæiske Fællesskaber anførte, at tabellen for stempelmærker af følgende grunde opfyldte kravene i artikel 5 i direktiv 72/464:

»1) De forskellige prisklasser i tabellen afspejler de detailpriser, som faktisk anvendes på hele det belgiske marked.

2) Tabellen er tilstrækkelig omfattende og differentieret, da anvendelsen heraf hidtil ikke har skabt problemer. Bevis herfor er, at der er en meget lille efterspørgsel efter stempelmærker for cigaretter i de laveste prisklasser.

3) Prisspredningen i tabellen er tilstrækkelig stor til, at fabrikanter og importører kan konkurrere på et sundt grundlag, jf. præamblen til direktiv 72/464.

4) Den belgiske tabel har nødvendigvis som alle andre tabeller en laveste prisklasse, som i et næsten rent ad valorem-system som det, der findes i Belgien, er en afgørende faktor i afgiftsmæssig henseende med henblik på at opretholde et vist provenu af punktafgifter og moms.«

Da Kommissionen ikke fandt disse argumenter overbevisende, anlagde den sag ved Domstolen ved stævning, der blev registreret den 18. september 1989.

C — *Retsforhandlinger*

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Domstolen har yderligere anmodet Kommissionen og Kongeriget Belgien om at besvare en række spørgsmål inden den mundtlige forhandling.

II — Parternes påstande

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser efter EØF-Traktatens artikel 30 ved at nægte at

forsyne en importør af tobaksvarer med stempelmærker med lavere priser end de fastsatte minimumspriser.

— Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kongeriget Belgien har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Sammendrag af parternes anbringender og argumenter

A — *Sagens retsgrundlag*

Kommissionen har anerkendt, at søgsmålet udelukkende har hjemmel i Traktatens artikel 30 og ikke i bestemmelserne i ovennævnte direktiv 72/464. Direktivets artikel 5 gengiver kun principperne i Traktatens artikel 30 i forbindelse med reglerne for opkrævning af punktafgifter på forarbejdet tobak. Det er derfor overflødigt at fremsætte et særligt anbringende vedrørende tilsidesættelse af direktivets bestemmelser.

Den belgiske regering har taget til efterretning, at Kommissionen kun har nedlagt påstand om tilsidesættelse af artikel 30, og har samtidig anfægtet Kommissionens begrundelse for en sådan begrænsning. I den foreliggende sag kan der ifølge regeringens opfattelse først blive tale om tilsidesættelse af artikel 30, såfremt det er påvist, at Kongeriget Belgien har tilsidesat direktivets artikel 5.

B — *En national minimumsprisordnings forenelighed med EØF-Traktatens artikel 30 og direktiv 72/464*

1. *EØF-Traktatens artikel 30*

Den belgiske regering sondrer under henvisning til generaladvokat Van Gerven's forslag til afgørelse i sag 145/88 (dom af 23.11.1989, Torfaen Borough Council, Sml. s. 3851) mellem nationale foranstaltninger, der i kraft af deres mål og sigte indebærer en forskelsbehandling, foranstaltninger, som stiller indførte varer ringere end indenlandsk fremstillede varer (dom af 20.2.1979, sag 120/78, Rewe, den såkaldte »Cassis de Dijon«-dom, Sml. s. 649), og endelig foranstaltninger, der som sådanne eller som led i hele den retlige og økonomiske sammenhæng kan bevirke, at et nationalt marked afskærmes, eller at adgangen til dette marked i urimeligt omfang vanskeliggøres, gøres mindre profitabelt eller mindre interessant for de erhvervsdrivende fra andre medlemsstater (dom af 11.7.1985, forenede sager 60/84 og 61/84, Cinéthèque m.fl., Sml. s. 2605).

I sidste tilfælde, hvor nationale regler ikke i sig selv afskærmer det nationale marked — og artikel 30 derfor automatisk finder anvendelse — men derimod vanskeliggør adgangen til det nationale marked, har den

belgiske regering tilsluttet sig den opfattelse, som generaladvokaten fremførte i ovennævnte forslag til afgørelse (punkt 23):

»... forbuddet i artikel 30 [finder] alene anvendelse, dersom det fremgår af hele den retlige og økonomiske sammenhæng, at bestemmelserne modvirker den økonomiske integration af de nationale markeder, der tilstræbes i Traktaten. I denne situation skal det — på grundlag af en række kvantitative omstændigheder, der viser, at anvendelsen af bestemmelserne bevirker en sådan 'styrkelse af opdelingen' — i tilstrækkelig grad være sandsynliggjort, at der foreligger en opdeling af markedet, at adgangen til markedet er blevet så vanskelig (bekostelig, urentabel), at der er risiko for, at de fleste af de importerede produkter vil forsvinde fra markedet.«

Den belgiske regering udleder heraf, at Kommissionen i et tilfælde som det her foreliggende for at påvise, at artikel 30 er tilsidesat, på grundlag af et talmateriale skal kunne godtgøre, at den omtvistede ordning har skabt forstyrrelser på fællesmarkedet ved at vanskeliggøre adgangen til det nationale marked.

Som generaladvokaten i ovennævnte forslag har anført, kan den omhandlede ordning yderligere være begrundet i artikel 36 og i de »tvingende hensyn«, der er fastsat i »Cassis de Dijon«-sagen.

Ifølge *Kommissionen* må en national minimumsprisordning, der uden forskel gælder for indførte og indenlandsk fremstillede varer, anses for en foranstaltning med tilsvarende virkning, jf. Traktatens artikel 30, såfremt minimumsprisen rent faktisk begrænser afsætningen af indførte varer. Det er bl.a. tilfældet, når minimumsprisen er fastsat på et niveau, der ikke gør det muligt at lade den lavere kostpris for den indførte vare slå igennem i salgsprisen til forbrugerne (dom af 24.1.1978, sag 82/77, Tiggele, Sml. s. 25, og dom af 29.1.1985, sag 231/83, Cullet, Sml. s. 305).

Sådanne nationale lovbestemmelser kan udelukkende begrundes i de i EØF-Traktatens artikel 36 nævnte hensyn (ovennævnte dom af 29.1.1985, sag 231/83).

For så vidt angår generaladvokatens forslag til afgørelse i sag 145/88, har Kommissionen fremsat følgende betragtninger:

— Domstolen fulgte ikke dette forslag, for så vidt angår de deri angivne betingelser for, at Traktatens artikel 30 kan anses for at være tilsidesat.

— Forslaget vedrører ikke en prisordning. I det i ovennævnte dom (af 24.1.1978, sag 82/77) omhandlede tilfælde må ordningen snarere anses for i sig selv at have en begrænsende virkning for samhandelen.

— For at godtgøre, at Traktatens artikel 30 er tilsidesat, er det tilstrækkeligt, at Kommissionen påviser, at den nationale prisordning ikke gør det muligt at sælge indførte varer med fortjeneste eller at lade konkurrencefordelen ved lavere kostpriser slå igennem i detailprisen for

disse varer (dom af 13.11.1986, forenede sager 80/85 og 159/85, Edah BV, Sml. s. 3359, og dom af 9.6.1988, sag 56/87, Kommissionen mod Den Italienske Republik, Sml. s. 2919).

Denne minimumspris hindrer Bene i at lade den af en lavere kostpris flydende konkurrencefordel slå igennem i forbrugerpriserne.

Herved tilsidesættes artikel 30.

2. *Direktiv 72/464*

Ifølge *den belgiske regering* giver direktivets artikel 5 medlemsstaterne mulighed for at fastsætte en pristabel for at lette opkrævningen af punktafgifter på forarbejdet tobak. Dette forudsætter, at den enkelte tabel er tilstrækkelig omfattende og differentieret til, at der kan tages hensyn til den reelle økonomiske situation, og til, at fabrikanterne og importørerne frit kan fastsætte deres priser.

Under henvisning til den første betragtning til direktivet har *Kommissionen* anført, at opkrævningen af afgifter på forarbejdet tobak ikke må fordreje konkurrencevilkårene eller begrænse de frie varebevægelser inden for Fællesskabet.

b) De argumenter, den belgiske regering under den administrative procedure har fremført til støtte for anvendelsen af denne nationale ordning, er uholdbare.

For det første afspejler de forskellige prisklasser i strid med direktivets artikel 5 ikke den reelle situation på det belgiske cigaretmarked. Som Bene-tilfældet viser, består der en efterspørgsel efter stempelmærker i en lavere prisklasse end tabellens laveste. Kommissionen har anført, at tabellen er fastsat af de belgiske myndigheder efter høring af Den Belgiske Sammenslutning af Tobaksfabrikanter (Fédération des fabricants de tabacs de Belgique), som Bene ikke er medlem af.

C — *Anvendelsen af tabellen i den belgiske nationale ordning*

Kommissionen har fremført følgende argumenter:

At Bene har rettet sig efter denne ordning, og at efterspørgslen efter stempelmærker svarende til de laveste prisklasser er ganske ubetydelig, betyder ikke, at tabellen afspejler markedssituationen.

a) De belgiske myndigheders afvisning af at levere stempelmærker med angivelse af en detailpris, der er lavere end den i den nationale ordning fastsatte minimumspris, til importører som Bene indebærer i virkeligheden, at der fastsættes en minimumsdetailpris for cigaretter og andre tobaksvarer.

Kommissionen har yderligere anført, at virksomhederne ved en forhøjelse af priserne i tabellen, som det var tilfældet ifølge ovennævnte ministerielle bekendtgørelse af 20. december 1988, er forpligtet til at forhøje deres salgspriser, selv om der ikke er sket en forhøjelse af kostprisen for deres varer.

For det andet kan kravet om sund konkurrence ikke begrunde anvendelsen af en sådan tabel:

— Sund konkurrence og god markedsføringsskik er ikke nævnt i Traktatens artikel 36.

— Såfremt det antages, at man i et sådant tilfælde kan påberåbe sig god markedsføringsskik under henvisning til ovennævnte »Cassis de Dijon«-dom, påhviler det Kongeriget Belgien at godtgøre, at de af Bene foreslåede priser ikke er uforenelige med god markedsføringsskik. Den belgiske regerings forklaring, hvorefter de af Bene foreslåede priser ligger langt under de priser, der anvendes af andre europæiske virksomheder af samme art, er ikke i sig selv tilstrækkelig, idet den ikke støttes på en nøjagtig analyse af de pågældende virksomheders produktionsvilkår.

— Tabellen er derimod i strid med kravet om sund konkurrence, jf. første betragtning til direktiv 72/464, og i strid med den økonomiske integration af medlemsstaterne, der er foreskrevet i Traktaten, idet tabellen indebærer et forbud mod priskonkurrence på cigaretmarkedet.

— Det af den belgiske regering nævnte forhold, at mere end 60% af alle stempelmærker, der udleveres til pakker med 25 cigaretter, lyder på 73 BFR, viser, at der på dette marked er en yderst begrænset konkurrence.

For det tredje er argumentet om, at en pristabel med en minimumsprisklasse er nødvendig for at sikre et bestemt niveau for afgiftsprovenuet, heller ikke holdbart. Et sådant hensyn er ikke omfattet af Traktatens artikel 36. Yderligere kan rent budgetmæssige hensyn under ingen omstændigheder betragtes som et »tvingende hensyn«, jf. ovennævnte »Cassis de Dijon«-dom (jf. dom af 7.2.1984, sag 238/82, Duphar BV m.fl., Sml. s. 523).

Den belgiske regering har fremført visse af de anbringender, den fremførte under den administrative procedure, og tilbagevist de af Kommissionen fremførte argumenter således:

a) Da Kommissionen ikke har fremlagt noget talmateriale, der kan godtgøre, at der er sket en forstyrrelse af markedet, har den ikke påvist, at Traktatens artikel 30 er tilsidesat.

b) Den i henhold til den nationale ordning opstillede pristabel er af følgende grunde i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv 72/464:

— Fabrikanter og importører af cigaretter kan frit fastsætte prisen på deres varer. Forskellige importører kan således fastsætte forskellige priser for en og samme vare. De kan frit ændre den først valgte pris.

— Tabellen er tilstrækkelig omfattende og differentieret og tager derfor fuldt ud hensyn til den faktiske situation på det belgiske cigaretmarked.

Vedrørende det sidstnævnte punkt har den belgiske regering anført, at efterspørgslen efter stempelmærker i tabellens laveste prisklasser er ubetydelig, hvilket fremgår af nedenstående tabel:

Cigaretter	Pris (i BFR)	1987 (i %)	1988 (i %)
25 stykker	70	1,591	1,422
	71	ingen	ingen
	72	ingen	ingen
	73	62,990	60,680
20 stykker	61	0,003	0,097
	62	2,006	1,825
	63	0,007	ingen
	64	ingen	ingen
	65	0,250	0,103
	66	0,954	0,972
	67	22,467	23,629

D — *Bene's praksis*

Den belgiske regering har anført, at selv om Bene har tilstillet de belgiske myndigheder en samlet oversigt over virksomhedens prisdannelse, har Bene altid nægtet at give detaljerede oplysninger om bl.a. produktionsomkostninger og råvarepriser. Yderligere har Bene anvendt den ifølge den nationale ordning tilladte mulighed for at sælge fem tyvestyks-pakker i en karton med et stempelmærke svarende til den laveste prisklasse for pakninger med hundrede cigaretter. På denne måde har Bene i virkeligheden kunnet sælge sine varer til den af virksomheden ønskede pris, selv om ansøgningen oprindelig vedrørte pakker med tyve cigaretter.

Ifølge *Kommissionen* er sidstnævnte argument uden betydning for sagens afgørelse. At importøren tvinges til at sælge pakninger med hundrede cigaretter medfører ekstraomkostninger og ændrer salgsbetingelserne for importørens varer. Følgelig er kravene i Traktatens artikel 30 ikke overholdt.

IV — Parternes besvarelse af Domstolens spørgsmål

A — *Kommissionens besvarelse*

Første spørgsmål

Kommissionen er blevet anmodet om at oplyse, af hvilke faktiske og retlige grunde den kun har anført, at der er sket en tilsidesættelse af Traktatens artikel 30, men derimod ikke af bestemmelserne i Rådets direktiv 72/464.

Svar

Kommissionen har for det første anført, at den allerede under ovennævnte sag 298/86 (dom af 14.7.1988, Kommissionen mod Belgien) havde gjort gældende, at de belgiske myndigheders afslag på at levere stempelmærker med en lavere pris end tabellens laveste prisklasser til en fabrikant, som ønskede at indføre cigaretter til en lavere pris, var i strid med Traktatens artikel 30.

Kommissionen finder, at dette anbringende, som Domstolen af processuelle grunde ikke tog til følge, hviler på et solidt retligt grundlag. Det er af denne grund, at Kommissionen har anlagt en ny traktatbrudssag, der støttes på dette anbringende.

For det andet vedrører sagen udelukkende den administrative praksis i Belgien over for selskabet Bene og dens uforenelighed med Traktatens artikel 30. Derimod har Kommissionen ikke gjort gældende, at den belgiske lovgivning om stempelmærker til cigaretter er uforenelig med artikel 5 i direktiv 72/464. Når henses til den generelle ordlyd af disse bestemmelser i direktivet og til det begrænsede konkrete materiale, Kommissionen råder over, ville det have været vanskeligt at påvise dette forhold.

For det tredje vil Domstolens dom i en sådan sag kunne give en ikke uvæsentlig vejledning ved anvendelsen af direktivets artikel 5.

Endelig har det forhold, at Kommissionen i den foreliggende sag ønsker at koncentrere sig om de konkrete virkninger af eksistensen af en stempelmærketabel, sammenholdt med nægtelsen af at levere stempelmærker til en lavere pris end tabellens nedre grænse, dvs. om virkningerne af den konkurrence- og importbegrænsning, der følger af en minimumspris, betydning for spørgsmålet om, hvorvidt disse virkninger kan anses for uforenelige med artikel 5 i direktiv 72/464. Artikel 5 anerkender fabrikanters og importørers frihed til at fastsætte maksimale detailpriser, og detailpristabellen kan således også opfattes som en tabel for maksimale detailpriser. Hvis dette var tilfældet, ville tabellen altid være tilstrækkelig differentieret nedadtil. Dette er imidlertid ikke tilfældet, når henses til nægtelsen af at levere stempelmærker under et bestemt prisniveau. Det er denne nægtelse, der er central i Kommissionens øjne.

Andet spørgsmål

Kommissionen er blevet anmodet om at fremlægge prismateriale vedrørende kostprisen for de cigaretter, anpartsselskabet Bene har indført i løbet af 1986.

Svar

Kommissionen har fremlagt en erklæring fra revisionsfirmaet Pardekooper & Hoffman med angivelse af standardkostprisen i 1986 for mærket Texas HB Filter (1 000 stk.).

B — *Den belgiske regerings besvarelse*

Første spørgsmål

Den belgiske regering er blevet anmodet om at fremlægge kopi af den af anpartsselskabet Bene indgivne ansøgning om stempelmærker, af brevvekslingen mellem den belgiske administration og selskabet vedrørende begrundelsen for selskabets prisforslag og finansministerens afslag af 12. december 1986 på ansøgningen om stempelmærker.

Svar

Den belgiske regering har fremlagt en kopi af Bene's ansøgning om stempelmærker, af brevvekslingen mellem selskabet og de belgiske myndigheder og af finansministerens afslag af 12. december 1986.

Andet spørgsmål

Den belgiske regering er blevet anmodet om at fremlægge kopi af de i 1986 gældende ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser vedrørende punktafgifter på tobaksvarer.

Svar

Den belgiske regering har fremlagt kopi af lov af 31. december 1947 om beskatning af tobaksvarer og af ministeriel bekendtgørelse af 22. januar 1948 om opkrævning af punktafgift på forarbejdet tobak.

Tredje spørgsmål

Den belgiske regering er blevet anmodet om en detaljeret beskrivelse af den procedure, der er anvendt ved opstillingen af pristabellen for forarbejdet tobak, samt af beregningsgrundlaget for fastsættelsen af de laveste prisklasser i tabellen.

Svar

Den belgiske regering har oplyst, at pristabellen for forarbejdet tobak ikke hviler på beregninger. Ved en anmodning om prisforhøjelse fra den pågældende sektor, som skal godkendes af finansministeren, undersøger de belgiske myndigheder, hvilken detailpris der skal gælde for de mest solgte varer. Ud fra dette kriterium tilpasses de eksisterende tabeller således, at der opretholdes et vist antal klasser under klasserne for de mest solgte varer, således at tabellerne er tilstrækkelig differentieret til at dække de forskelligartede varer fra Fællesskabet.

Ved pristilpasningen af 1. april 1986 blev der således opretholdt tre lavere prisklasser for pakker med 25 stk. og seks prisklasser for pakker med 20 stk. Der findes i dag hhv. 4 og 10 lavere prisklasser.

Det er told- og afgiftsmyndighederne, som foreslår finansministeren de således fastsatte nye tabeller. Hvis ministeren godkender forslaget, optages tabellerne i en ministeriel bekendtgørelse.

F. Grévisse
Refererende dommer